

ZGODNJA DANICA. KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 17. mal. travna 1891.

List 16.

Marijino svetišče na Tersatu.

(Dalje.)

Največega povdarka je vredna okolnost, da so se godili brezštevilni čudeži, s katerimi je Bog plačeval pobožnost in vernost onih, ki so se na tem kraju zatekali k Marijini priprošnji. O čudežih poročajo vsi pisatelji. Kdo more biti tako nespodoben, prederzen, brezbožen, hudoben, da bi mislil: Bog je podpiral, pospeševal, poterjeval — sleparstvo, nerresnico?

Svoje dni je bil v kapeli Tersaški star marmornat kamen, na katerem je bilo vdleteno: Tu je kraj, na katerem je stala Marijina hiša*). — S pogledom na prihod in odhod s. hiše je siva davnost zložila pomenljivo pesem, ki se je še pred kakimi 100 leti razlegala po Marijinem hramu*). Bilo je še dovoljno osebja za vsaktero postrežbo. — Dalje ne smemo zamolčati romanja Primorcev na Talijansko, o katerih se popredi nikoli ni slišalo, in pa način, kako so jih opravljali. Kaj takega se ne da izmisliti, za izmišljino ne tako žalovati, dokaz, da so morali imeti veliki vzrok, t. j. odhod s. hiše, ki je bila na Tersatu.

17. Frankopanova kapela in služba božja.

Odkar je prišla s. hiša na Tersat pa do danes — t. j. l. 1735 — poznati je četvero dobrot Mari-

*) HIC EST LOCUS IN QUO OLIM FUIT SANCTISSIMA DOMUS BEATÆ VIRGINIS DE LAURETO.

*) O Maria!

Huc cum Deo advenisti,
Ut qua pia Mater Christi
Dispensares gratiam.

Nazarethum tibi ortus,
Sed Tersatum primum portus,
Petenti hanc patriam.

Aedem quidem hinc tulisti,
Attamen hic permansisti,
Regina clementiæ.

Nobis inde gratulamur,
Digni quod hic habeamur.
Maternæ præsentia.

jinih*): 1.) Kadar je morje mirno in nebo vedro, vidi se na nebu jasni pas ali bela progga, pot, po kateri je šla s. hiša. 2.) Morje, popred burno in viharo, zdaj je videti mirnejše in pohlevniše. 3.) Hriba in njegove okolice ni poškodila še nobena strela. 4.) Da, nobena kužina ni pokvarila zraka na Tersatu, dasi je kuga morila po Reki. Iz tega izvaja časti vredni pisatelj vidno varstvo Matere Božje.

Spomin in praznik prihoda s. hiše Marijine s Tersata v Loreto je ovenčila s. Cerkev z duhovnim berilom na 10. decembra. (Dalje nast.)

Pompeji nekdanj in sedaj.

Spisal Janez Bile.

(Dalje.)

X.

Še nekaj besed o milostni podobi.

Potrebno se mi zdi, da o milostni podobi Matere Božje zgodbo nadaljujem, in dovršim ono, o čemur sem govoril v VII. in VIII. poglavju.

Ponudil se je mesca maja leta 1879 izverstni slikar Napolitanski, vitez Friderik Maldarelli, da hoče popraviti in popolnoma prenoviti podobo rožnovenske M. B. Pompejske, do ktere so imeli bližnji in daljni romarji tako iskreno pobožnost in spoštovanje, in ktera je v stari vlažni župni cerkvi Pompejski toliko terpela, da se je bilo bati, da bo v kratkem popolnoma vničena.

Gosp. Longo se pogodi z verlim umetnikom, ter ga ob enem zaprosi, naj na podobi premeni sv. Rozo Limansko v Katarino Sijensko premenivši cvetlični venec, kateri venča glavo sv. Roze, s ternjevo krono, s kakoršno se navadno slika sv. Katarina. Obe svetnici ste bili spokornici III. reda sv. Dominika. Vendar je sv. Katarina, kot Italijanka, ljudstvu bolj znana, kot priljubljena, in odvetnik Longo je od

*) . . . prout veteres nostri per continuam traditionem ac ipsamet experientia facti comprobamus — piše Paskon (Trin. plus 156).

perve mladosti posebno častil kot varhinjo svojo sveto devo Sijensko; zatorej je tudi želel, da bi ona bila na podobi naslikana.

Slikar Maldarelli obljubi, da bode, kolikor bo mogoče, podobo predelal in v vsem Longu voljo spolnil; in pri prvi priložnosti vzame Longova soproga toliko češčeno podobo seboj v Napolj.

Ker je bilo ljudstvo vajeno zbirati se o večerih v cerkvi krog priljubljene slike, ter moliti pobožno sv. rožni venec, in ker se je Longo bal, da bi ljudstvo to lepo navado opuščati začelo, ako ne bi več vidilo slike na oltarju, zatorej jo je začasno nadomestil z drugo staro podobo, ktera je predstavljala sveto Devico Marijo z detetom Jezusom v naročji, ki perstan daruje sv. Katarini Sijenski. Bila je torej naslikana „poroka sv. Katarine.“

Ta podoba, ki sedaj visi v I. spalnici sirotišča Pompejskega, je nadomestovala milostno podobo, dokler se je ta v Napolju popravljala. Tudi krog te podobe se je ljudstvo v molitvi zbiralo in tudi sedaj je Marija svojim častilem milosti delila, mnoge goreče prošnje uslišala, ter s tem pokazala, kako ljub ji je ta kraj, kako všeč ji je, da jo tukaj njeni otroci častijo z naslovom: „kraljica sv. Rožnega venca, prosí za nas!“

Maldarelli je podobo jako marljivo popravljajl mesca junija, julija in avgusta. Polepšal je Mariji lice, kakor tudi sv. Dominiku in sv. Rozi; obrazek detetu Jezusu je naredil bolj cveteč in bolj mil. Cvetlični venec krog glave sv. Roze je premenil v ternjevo krono, in tako je zares sedaj podoba sv. Katarine predstavljala. V tej stroki izversten umetnik France Chiariello (Kjarjelo), je staro platno, na katerem je bila podoba slikana, nadomestil z novim, kar je bilo jako težavno in zamudno, ter je prizadjalo mnogo stroškov, pa se je vendar srečno doveršilo.

Podoba je postala sedaj lepa in prijazna. Obdala se je še z okusno pozlačenim okvirom. Vsi, kateri so kedaj klečali pred to podobo v stari cerkvi Pompejski, ali pa v novi prekrasni baziliki, se je ne morejo nagledati, ter se čudijo lepoti in nebeški milobi, ktera blišči na obrazu presvetemu Detetu in njegovi od vekomaj izvoljeni prečeščeni Materi.

Sam umetnik Maldarelli ne pripisuje tega svoji umetnosti, temuč čudežu, s katerim je Bog poveljal podobo kraljice sv. Rožnega venca. Kdor koli se pobožno približa tej podobi, čuti v sercu ljubezen, zaupanje, in veliko gorečnost do preblažene Device, in neštete solzice so se že tu ulile po licih spokornim grešnikom.

Omenim naj tu še, da je bila ta podoba slovesno v novo baziliko prenesena in leta 1887 kronana ali venčana. — Zbralo se je bilo v Pompejih več ko 15.000 pobožnih Marijinih častilcev. Sami sveti oče Papež Leo XIII so bili pooblastili kardinala, svojega namestnika, da je venčal glavo z zlato z biseri ozaljšano krono nebeški kraljici, ter blagoslovil množice tukaj v pobožnosti zbrane. To je bil dan veselja in slave za Nove Pompeje, ko je bila kraljica sv. Rožnega venca, ktera si je ta kraj izbrala, da skazuje milosti in dobrote svojim otrokom, slovesno kronana po vzvišenem kardinalu. Kdo si bi bil mislil, da bo kedaj tako slavo dosegla podoba, ktera je pred nekaj leti po revni redovnici Bartolu Longu darovana bila!

Pa še večo slavo je imela ta češčena podoba.

Kardinal Rafael Monaco La Valetta, dekan sv. zbora in varh Pompejskega svetišča, je svetemu očetu papežu v prošnji razložil, „da se je Bog poslužil podobe, ktera se časti v Pompejih, da je ljudem toliko in take milosti skazal, da so svet ganile in da je bilo po tej češčeni podobi na sto-tisuče vernikov ganjenih, da so začeli vsaki dan opravljati molitev sv. rožnega venca, kakor želi goreče Vaša Svetost.“

„K tej podobi — tako nadaljuje kardinal — hitijo, mnogobrojne trume pobožnih romarjev in to vsak dan celega leta; posebno mnogo božjepotnikov se zbira krog svete podobe dne 8. maja in prvo nedeljo mesca oktobra, ko se verniki v jako obilnem številu krepčajo prejemši sveto obhajilo, ko tudi celo noč prečujejo v goreči molitvi. In ravno ta podoba se časti v mnogih cerkvah v Rimu, po Italiji, in v mnogih krajih zunaj Italije v tridnevnica, devetdnevnica, z gorečimi svečami in svečanostmi in še naj bolj z navado, ktera je sedaj že zelo razširjena, s praznovanjem petnajstih sobot pred praznikom sv. Rožnega venca.“

„Zatorej — nadaljuje kardinal, zavetnik svetišča — želeč, da bi se pospeševal dušni blagor častilcev device p sv. Rožnega venca Pompejske, ponižno prosí milosti, podpisani kardinal Vašo Svetost, da bi blagovolili podeliti odpustek 300 dni vsim vernikom, kateri bodo skesanega serca pobožno obiskali to sveto podobo Rožnega venca Pompejskega, v kateri koli cerkvi ali občni kapeli bo taka podoba izpostavljena; in popolnoma odpustek, vsim kateri bojo spovedani in obhajani v kateri koli cerkvi omenjeno podobo obiskali v praznik sv. Rožnega venca, ali pa 8. maja ter nekaj časa molili po namenu Vaše svetosti.“

Odgovor tej prošnji je bil leta: „Njihova svetost Papež Leon XIII so pri zaslišanji, ktero je imel tajnik ss. obredov za odpustke in ss. relikvije, 21. junija 1890 predloženo prošnjo v vsem milostno uslišali...“

V Rimu 21. junija 1890. Karol kardinal Cristofori, predstojnik sv. zbora za odpustke in svete ostanke.

Tako so torej sami sv. Oče poslavlili milostno podobo Pompejske M. B., podelivši velike milosti vernikom, kjer koli bojo po tej podobi pobožno častili zvesto posneto sliko. Gotovo se bojo tudi pobožni Slovenci goreče priporočevali Pompejski Materi Božji, ter nji na čast zvesto molili molitev sv. Rožnega venca. Kraljica nebeška bo gotovo uslišala njihove iskrene prošnje, ter jim sprosil pri Sinu svojem vsega, česar za dušo in za telo potrebujejo.

(Dalje nast.)

Nazaj k načelom kerščanskim!

(Dalje.)

In kaj naj porečemo k temu, češ da se je cerkev Kristusova s svojo vero vred že davno preživela. Res je, da mnogo ljudi ne posluša njenih naukov. Ona opominja, oni se ji posmehujejo; ona prosí, oni jo psujejo; ona moli, oni jo serdito na-

padajo in bi jo najraje utopili. A kdor meni zavoljo tega, da se je sv. Cerkev tudi že preživela in da skoro zgine, ta je jako kratkoviden ali pa nalašč noče videti in umeti svetovne zgodovine. Prosim ga, naj se ozre malo nazaj v svetovno povestnico. Vzame naj v roko starejše apologete: sv. Justina mučenca, Tertulijana, Atenagora, Origena, sv. Avgušтина. Ondi bode bral, koliko so morali terpeti kerščanski junaki, boreči se za sv. križ. „Non licet esse vos,“¹⁾ klicali so jim pagani, ki so jih mučili, terpinčili in morili, dokler se niso naposled kervavi meči skerhali in polomili. Toda premagali sv. križa niso, marveč so spoznavavce in čestivce njegove še pomnožili tako, da je navdušeno vskliknil Tertulijan: „Semen est sanguis Christianorum. Cruciate, torquete, atterite nos . . . plures efficimur, quoties metimur a vobis.“²⁾ Videl bode, koliko je morala prestati nevesta Kristusova in boriti se z naj hujšimi trinogi. Gledala in terpela je Nerone, Domicijane, M. Avrelije, Decije, Maksimine, Dececije, Dijoklecijane; ali zaterli je niso. Oni so nehali živeti — ona jih je preživela; oni so se vlegli v grob — ona je krepkejša in veličastnejša vstala iz namenjenega ji groba. Niso je podvergli viharji srednjeveški, niso je ugonobili malovredni lastni sinovi, ni je končal Henrik IV, ne Hohenstaufi, ne zmešnjave in zmote protestanške. Kje je oni zagrizeni Voltér, ki je klical svoje prijatelje v boj zoper sv. Cerkev katoliško z besedami: „Lažite, prijatelji, lažite; lagati moramo kot hudič, ne boječe, ne le nekoliko časa, ampak neustrašeno, povsod in vselej?“ Kje je njegova družal, s katero je hotel zatreti sv. Cerkev in katere geslo je bilo: *Écrasez l'infame* (= sv. K. c.)³⁾ Voltérja in njegove družali ni več, sv. Cerkev je še! In tako se je ustavljala vsem drugim nevihtam do današnjega dne, stala terdna kakor skala ter še vselej zmagala tudi najhujše nasprotnike.

Bere naj novejše apologete, F. Hettingerja in A. M. Weissa. Poglej tudi v druga učenjaška dela, v katerih so učenjaki dokazali in še dokazujejo resnico in pravico cerkve Kristusove ter nasprotne napade na podlagi znanosti in vede postavljajo na laž. Gré naj v zbornice, kjer ne samo katoliški duhovniki, ampak tudi svetni zastopniki, ki imajo pravega pojma o sv. veri in pravo katoliško prepričanje, zmagovito in vspešno zavračajo nasprotnike in čeprav kedaj podležejo preveliki večini neprijateljev Kristusovih, ki slepe z zvijačo in lažjo, vendar si pridobé lovoriko zmage tam, kjer odločuje resnica in pravica. Prepričal se bode, da se sv. katoliška cerkev ni še preživela, marveč, da je prav ona poklicana oživiti človeštvo ter mu vdihniti nove moči in kreposti. Možje, ki imajo zdrav razum in odperte jasne oči, to tudi že bolj in bolj spoznavajo. Znano je, kaj piše sloveč ruski theolog in filozof Vladimir Solovjev, sin glasovitega ruskega zgodovinarja Sergeja Mihajloviča Solovjeva in bivši profesor filozofije ter cerkvene zgodovine na petrograjski akademiji. On pravi v svoji naj novejši knjigi „La Russie et l'Église universelle.“ „Takrat še le bode mogla Rusija izveršiti svojo veliko nalogo v svetovni zgodovini, če se združi z vesoljno, katoliško Cerkvijo; če ruska cerkev,

ki so jo ponižali v sužnji državni jarem, postane iz nacionalne cerkve zopet ud vesoljne Cerkve Kristusove.“ Ruski narod bode propal, ako se ne zbudi iz dolgega spanja in ga ne oživi zopet sv. Cerkev Kristusova. Tako sodi Solovjev.

(Konec nasl.)

Govor vélikega prednika franciškanskega reda, dne 25. oktobra 1890 v samostanu sv. arhangelja Mihaela pri Asisu, ko so se ondi slovesno podelile učeniske diplome nekterim franciškonom.

(Konec.)

In vi, učeniki, bode te v resnici modri, ako boste pobirajoč stopinje za našimi očeti v svojih raziskavanjih skušali biti ponižni. Vedno imejte pred očmi prizadevanje za ponižnost, zlasti pa v dveh slučajih. Pervič v razkladanji in raziskovanji vsega onega, bodisi naravnega ali nadnaravnega, ali celó teologičnega, kar je Bog izročil človeku v preiskovanje. Dovoljeno vam je v teh raziskavanjih, kar ni dogma, verska resnica, nagibati se na to ali ono stran in kar se vam bolj prav vidi podpirati in vterjevati z menitvami in dokazi. Te svobode vam Cerkev ne jemlje, temuč jo celó hvali, ker bistri duhove in čudovito podpira znanstveni napredek. Vendar naj se vsakdo poslužuje te svobode z največjo ponižnostjo, skromnostjo in pohlevnostjo ter z zmernostjo, ker naše menenje in naši čuti nas pogosto varajo. Vsakdo naj se poslužuje svoje pravice, vendar naj se varuje vsega, kar bi bilo podobno prevzetnosti in napuhu in kar bi nasprotovalo ljubezni do bližnjega. Nikar naj ne bode samo nasprotovanje glavna stvar in nobeden naj ne zaničuje nasprotno terdečega.

Ponižnost imejte, učeniki, pred očmi drugič, z duhom in srcem poslušajoč ne samo onih nauk, katere uči sv. mati Cerkev in jih zapoveduje verovati, temuč tudi one premudre izjave, katere v toliki množici proti raznim zmotam večkrat in večkrat izrekuje po ss. kongregacijah, bodi si že gledé modrosloveskih, bogosloveskih, politiških ali npravstvenih vprašanj in v katerih vse dvomljivo in sumljivo zaverže in zavrača. Po teh izjavah ravná se vsakdo, ki se zove za kristjana, ki je v resnici ud katoliške Cerkve. Po njih se ravná zlasti vsak minorit, ki je obljubil posebno pokorščino in poslušnost rimski Cerkvi, kar mu je naročil tudi njegov serališki oče, predno se je ločil iz življenja.

Letá je namreč, v samostanu na zemlji in v prahu ležeč, dal k sebi poklicati vse redovne brate, ki so bili tamkaj navzoči, jih je tolažil radi svoje smerti in spodbujal jih je z očetovsko ljubeznijo k ljubezni Božji. Sporočil jim je tudi kot dedščino posest uboštva in mirú, zlasti pa jim je priporočil globoko spoštovanje in popolno, vsestransko pokorščino do rimske Cerkve in namestnika Kristusovega na zemlji. Priučé naj se tedaj vsi sinovi serališkega očeta, priučé naj se zlasti učeniki, v koliki meri želi on, da so pokorni sv. rimsko-katoliški Cerkvi in rimskemu papežu. Ne samo one nauke naj zavračajo, katere papež odločno obsoja, temuč tudi vse

¹⁾ Tert. Apol. c. 24.

²⁾ Ibidem c. 50.

³⁾ Skrajšano: Écrasiez.

one, pred katerimi svarj. Varujejo naj se vseh blodenj in tudi onih, ki kopičijo nasprotja nad nasprotja in se derznejšo razsodbe sv. Cerkve prikrojati po svoji lastni razsodbi, ali jih pa še celo popolnoma zame-tujejo. Ponižni bodite, učitelji, in na podlagi ponižnosti dospeli bodete do luči prave modrosti in vaše učiteljstvo bode veliko sadu rodilo. Iz šole frančiškanske izhajali bodo na novo oni glasoviti učeniki, ki so jo napravili „klasično.“ „Klasično“ pravim, kajti Pienardi trdi, da svojo glasovito slavo zaslužil je red popolnoma.

Nastopite tedaj, predragi mladenči, svoje učiteljske stolice, katere vam je podelila pokorščina in katere ste s premaganjem ovir tudi zaslužili. Izbrani krog modrih mož, ki stojé tu okoli in delajo slavnost toliko veličastnejšo in ki so pravično in jednako-merno sodili o vaši sposobnosti za učenilstvo, upa in pričakuje mnogo od vas. Jaz ne manj in z menoj celi red. Upamo, da bodete obnovili frančiškansko šolo in da bode cvetla ter ž njo vred tudi znanosti in vednosti; vendar tako, da ne bode niti v vas, niti v družih zamerl in zginil duh molitve. Bog daj, da ne bode prazno naše pričakovanje!

S to nado voščim vam naj večí srečo jaz in preučeni sodniki, ki so z menoj vred načelovali tem vajam in tudi vsi, ki smo se radi vašega vspeha iz serca veselili. Želimo vam tudi v prihodnje vse dobro in prosimo nad vas božji blagoslov. Z vami bodi vedno dobri angelj, ki naj vas spremlja in varuje na vseh potih! A zavetnica tega serafiškega Betlehema, Kraljica angeljev, sprosi naj Vam od svojega Sina Jezusa duh sv. Frančiška, duh uboštvá, ponižnosti, poterpežljivosti, molitve in ljubezni, da od njega navdani razširjate med narodi duh Kristusov, in napolnajte zemljo z njegovim kraljestvom, ter da bodete tako mogli lahko in po pravici, s hvaležnim srcem klicati: „Bog je v Izraelu!“ Dobri, usmiljeni zbulil je naš zarod, od ponižanja povzdignil je naše ljudstvo, usmilil se je nas!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Volitve v ljubljanski mestni zbor bodo 20., 22. in 24. tega mesca. Katoliško politično društvo je v ta namen v nedeljo, 12. t. m., v volilnem shodu odločilo in nasvetovalo kandidate, ki so naslednji gg.:

Za I. razred: Lovro Češnovar, posestnik in gostilničar; Ivan Fabian, tergovec in posestnik; Ivan Mathian, c. kr. dvorni zalagatelj in posestnik; Karol Pollak, tergovec in posestnik.

Za II. razred: Franc Omejec, c. kr. poštni oficijal; Andrej Pavlovčič, vpokojeni železniške postaje načelnik in posestnik; Avguštin Wester, c. kr. gimnaz. profesor.

Za III. razred: Ivan Dogan, mizar; Andrej Kalan, stoljni vikar in posestnik; Ljudovik Ravnikar, vpokojeni c. kr. dež. sodišča svétnik.

Ti gospodje so bili pri volilnem shodu v obilnem številu zbranih volilcev soglasno priporočeni za volitev v mestni zastop. Vabi torej katoliško društvo gg. volilce ljubljanskega mesta, da naj gotovo pridejo o dobočenih dnevih v polnem številu na volišče

in soglasno oddajo svoje glasove za omenjene gos-pode, ki bodo vestno zastopali mestne koristi, ako bodo izvoljeni.

Petnajsto letno poročilo Vincencijeve družbe v Ljubljani za leto 1890. (Dalje.)

II. Deško sirotišče.

(Marijanišče.)

Koncem l. 1890 je imel zavod 120 gojencev. Ker se jih je tekom l. 1890 nekaj podalo k raznim obertnijam, nekaj pa iz drugih vzrokov zapustilo zavod in eden izmed njih pa umerl, namesto njih pa pristo ilo 29 sirotinskih dečkov, ostalo jih je konec imenovanega leta še 117 v zavodu.

Izmed teh je bilo deželnih vstanovljencev 50, ki so dobili štipendije iz tukajšnjega sirotinskega zavoda. Odštevísi nekaj plačujočih, so bili drugi brezplačno vzgojevani in preskerbljevani z vsem potrebnim. Sedem jih je hodilo v c. kr. gimnazijo in eden v c. kr. obertno šolo, vsi drugi so hodili v ljudsko šolo in so bili poučevani v notranji zasebni šoli, ki ima pravico javnosti. Napredek je bil povoljen, največ izversten, kakor se je to videlo ob konecletni preskušnji 12. julija, pri kateri so se učenci tudi v petji izkazovali. Pri preskušnji sta bila navzoča tudi visokorodni deželni predsednik in vzvišeni knezoškof, ki sta izrekla posebno priznanje nad vspehom. 29. julija so šli dečki na Šmarno goro, kamor jih je spremljalo 6 šolskih sester, katehet in ravnatelj dr. Lampe. 16. septembra so pa šli na božjo pot k sv. Luciji na Skaručino, da bi si izprosili pomoč v posebni potrebi.

Huda, prav britka izguba je zadela letos to hišo. Začetkom mesca avgusta prikazala se je, nihče ne vé kako, očesna bolezen, ki se je hitro širila, zdravniki so jo razglasili za trahom (egiptovsko očesno bolezen). Mestni magistrat je dejal sirotišče v prepoved (kontumac). Nikdo gojencev ni smel iz hiše, nikdo notri, ako je bil kdo pri svojih doma, ni se smel verniti, vse stene v hiši so se morale prebeliti in tla (deske) z oljem napojiti, postelja in perilo se je moglo razkužiti. Še le 10. decembra je bila prepoved preklicana in šola se je zopet smela začeti, potem ko so bili nekateri, ki še niso bili popolnoma iz nevarnosti, od drugih ločeni in drugod pod nadzorstvom umeščeni.

Ta velika nezgoda je prizadela hiši mnogo stroškov. Toda božja previdnost je tako naklonila, da smo na drugi strani mogli nadomestiti, kar smo tukaj izgubili. Dobili smo to leto zdatna volila. Hišna posestnica gdč. Ana Schreitter, umerla 1. okt. 1890, je volila Marijanišču 1200 gld., bukvovez in knjigoteržec Henrik Ničman 100 gld. (čistega 89 gld. 68 kr.), Marija Theuerschuh 50 gld. (47 gld.) Veliki dobrotnik Leopold Čuk 12000 gld. v obligacijah, in duhoven č. g. Jožef Škerjanec 728 gld. Ker je še ljubljanska hranilnica razen letnih 500 gld. letos še dala za zidanje 4000 gld., je tedaj moglo društveno predstojništvo po večem dolg za zidanje poravnati.

Bogoslovec II. leta Nikolaj Požeg, ki je bil iz usmiljenja sprejet v Marijanišče, je tam umerl 3. septembra 1890, in je bil slovesno pokopan 5. istega mesca.

Da se v Marijanišči ohrani spomin umerlih do-brotnikov temu zavodu, ki so vzlasti: Gustav Köstl, Leopold Čuk, Matija Snaj, Fr. Horvat, Ljudovik Pe-

rona. Tomaž Pirnat in gđč. Antonija pl. Scheuchenstuel, preskerbela je Vincencijeva družba dobro posnete slike imenovanih, ki poleg ustanovitelja tega zavoda, dr. Janeza Gogala, kinčajo stene v dvorani.

Predstave o božičnem časi, v drugih letih navadne, so letos izostale, ker še bolezen ni bila popolnoma potihnila, tudi ni bilo letos slavnosti božičnega kresa.

Glavna podpora Marijanišču je čislani gospejski odsek, ki bistveno pospešuje njega naraščanje in napredek in šteje 100 blazih gospej.

Med gospemi dajete visokorodna gospa baronovka Winkler in gospa Jozefina Hočevar na leto po 24 gld., druge p. n. gospe in gospodičine po 12 gld.

Dohodkov sploh z blagajničnim ostankom je bilo 13.144 gld., stroškov pa 13.015 gld.

(Konec nast.)

Obhajanje tristoletnice sv. Alojzija. Dne 21. rožnika t. l., kakor je že znano, na praznik sv. Alojzija Gonzaškega bo tristo let, kar se je ta angeljski mladenič iz solzne doline preselil v sveti raj. Da bi velicega svetnika slovesno počastili ter se mu prav posebno v varstvo priporočili, se je z odobravanjem prevzvišenega knezoškofa ljubljanskega osnoval poseben odbor, ki naj označi red doželjene pobožnosti!

Sklenilo se je torej nekako naslednje:

1. Nabirajo naj se, kar želé sv. Oče, po vseh duhovnijah imena otrok, zlasti šolske mladine, pa tudi odraslih. Starši in izgojitelji zapišejo imena otrok na posebne pole, da otročiče svoje ter njihovo čistost in nedolžnost priporočé v posebno varstvo sv. Alojzija, ob enem pa tudi sebe po pobožni molitvi svojih otrok zagotové priprošnje angeljskega svetnika ter blagoslova Božjega.

Pole, narbolj primeren je pisemski papir velike oblike 23 mt. širok in 29 mt. dolg; z imeni vred naj pošljejo te pole načelniku tega odbora, preč. g. kan. in dekanu J. Flisu, saj v štirinajstih dneh!

2. Odbor je oskerbel svetinjice v ta namen; na eni strani s podobo sv. Alojzija in na drugi sv. Stanislava Kostka, in pa primérno spominsko knjižico, ki je že dodelana.

3. Praznik sv. Alojzija, 21. rožnika t. l., se bo obhajal prav slovesno s primernim govorom in s slovesno sv. mašo. Naslednja tridnevica naj se obhaja s sv. mašo zjutraj in s slovesnimi litanijami sv. Alojzija (če bodo té dovoljene) pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom na večer; ako to ni mogoče, naj se litanije molijo že zjutraj, precej po sv. maši. Priporočati pa je, da bi se po okoliščinah po raznih cerkvah z mladino mesto tridnevnic obhajala devetdnevica z isto slovesnostjo zjutraj in na večer s kakim primernim kratkim nagovorom, kakor tridnevica. Ako je mogoče, naj otroci te dni opravijo svojo prvo sv. spoved in prvo sv. Obhajilo; sploh je želeti, da te dni zlasti šolska in druga mladina obilno pristopa k sv. Zakramentom, ter se tako bogato vdeleži odpustkov, ki so za to pobožnost podeljeni. Natančnejša naznanila o tem praznovanju bodo brati v „Zgodnji Danici“ in v „Domoljubu.“

Starši in izgojitelji mladine naj storé, kolikor je mogoče, da se vredno počastí angeljski svetnik sv. Alojzij. Pojasnujejo naj mladini njegove lepe čednosti, nedolžnost, čistost, ponižnost, pokor-

ščino, pobožnost ter gorečnost v molitvi, da se kljubu toliko zanj zapeljivega sveta in hudobnega duha ovaruje greha, ter živi v strahu božjem pravično in sveto. S tim se vdeležijo vsi obilnih duhovnih dobrot in odpustkov, katere so sv. Oče Leo XIII v svojem apostoljskem pismu 1. januvarija 1891, ko so priporočali pričujočo tristoletnico, podelili vsim častivcem sv. Alojzija.

Vse bodi v večo čast Božjo, slavo Marije ter sv. Alojzija!

Iz Ternovega na Notranjskem. V vstavu naših „šolskih sester“ se je praznovala 9. t. m. lepa slovesnost. 28 deklic — šolaric je prejelo v hišni kapeli prvo sv. Obhajilo. Kapela je bila s cvetjem lepo ozaljšana, posebno oltar je bil kaj lepo opravljen. V ginljivem govoru, pri katerem se je marsiktero oko solzilo, so razlagali presrečnim deklicam p. č. gosp. dekan srečo in blagor današnjega dné, ko se bojo prvič z Jezusom združile; naj mu čisto serce neomadežano ohranijo. Redovnice in šolarice so ubrano in milo prepevale mašne pesmi med sveto daritvijo; glasovi krasnega, po gosp. vstanovniku darovanega harmonija so petje spremljali. Stariši in sorodniki obhajank, katerih se je bilo mnogo zbralo, so bili ginjeni po lepi slovesnosti in verlem obnašanju samostanskih šolaric, in so hvaležni blagim redovnicam, ktere se darujejo za našo mladino, ter so vredne priznanja in vsestranske podpore. Bog jim poverni njih trud za blagor naše mladine!

† Dekan Martin Skubic.

Ker namerjamo o preblagem ranjcem kan. dekanu Martinu Skubicu pozneje še nekoliko pisati, naj zadostujejo za danes le naslednje nam izročene drage verstice.

Tužno se je razlegal veliki zvon raz zvonik Ribniške farne cerkve; naznanjal je, da je nehalo biti serce moža, ktero je tako gorko bilo za dušni in telesni blagor vseh faranov, da preč. gosp. kanonika Martina Skubica ni več med živimi. Zaplakala je cela dolina nad to vestjo. In kako bi tudi ne? Saj je bil ranjki priljubljen pri vseh, oče je bil svoji župniji, dober pastir svojim ovčicam.

Mnogi niso iz perva verjeli tej novici, verjeti niso mogli; še na belo nedeljo so poslušali njihov glas, videli so ga stati pred oltarjem. Žalostni pa so se prepričali, da je temu res tako.

Naglo, nepričakovano jih je poklical Gospod. V torek, 7. aprila, jeli so tožiti, da jih slabi; ulegli so se, meneč, da je to le nasledek velicega napora zadnjih dni, ter da jim bo kmalo odleglo. A obrnilo se je drugač. Takoj so bili prevideni s svetimi zakramenti za umirajoče; zdravnik je povedal, da ni upanja, da bi še ozdraveli. Spomin jim je jel pešati, jezik terpniti. V četrtek, 9. t. m., ob treh zjutraj so že v Gospodu zaspali.

Pogreb je kazal, koliko spoštovanje je vžival pokojnik povsod. Zbralo se je do 30 gospodov iz domače duhovnije in sosednjih, pa 6 gg. bogoslovcev. Pogreb je vodil preč. g. kanonik L. Jeran. Iz župnišča se je pomikal spreved po tergu v farno cerkev. Preč. gosp. kanonik stopi na levo. Žalosten prizor. Pred poldrugim letom mu je govoril na zlati maši,

sedaj pa jemlje slovó od dražega mu prijatelja. Cela fara plaka za svojim očetom. Govornik omenja, kako nepričakovano je poklicala božja previdnost preljubljenega pastirja izmed čede, poznamnja ob kratkem njegove službe in zasluge in pojasni poslušavcem, kako potrebno je, da človek pri tako minljivem življenji na večnost misli.

Pogreba se je vdeležila ne le ribniška, temuč tudi sosednje fare v obilnem številu; šolska mladina z gg. učitelji in vradniki. Pevci, gg. bogoslovci in domači, so prav dobro zveršili svojo nalogo. — Značaj pokojnega kaže naj bolj njegova oporoka. Glavni dedič je cerkev sv. Štefana in ubogi ribniške fare, poleg tega se je spomnil dijaške kuhinje, Marijanišča in cerkve Jezusovega presvetega Serca, kakor se je govorilo.

Spomin njegov je veličasten božji hram. Najlepši spomin pa si je postavil v sercu svojih ovčic in ta ne bo ugasnil. Bog mu daj večni mir.

V kapelici pri Brezovcu.

I.

Marija, mati Jezusá,
Kraljica zemlje in nebá
O bodi mi pozdravljena! —
V kapelico sem zdaj prišel,
Da tu ti radostno vesel
Najlepšo pesem bom zapél. —

Pa naj, Kraljica vsih kraljic!
Podarim prej Ti teh cvetic
Iz verta mojega gredic! —
Nabral sem jih za Tvoj altar,
Oh ne zaverzi jih nikar:
Ljubezni moje to je dár.

S cveticami Marija naj
Kapelico, Tvoj dom — moj raj,
Pobožno jaz okinčam zdaj
Kakó me to res veseli
Če v serci želja se zbudí,
Kapelico Ti kinčati.

Saj Ti Devica vsih devic,
Tolažnica vsih tolažnic,
Najvredniša si vseh cvetic. —
Kraljica vse nedolžnosti,
Nedolžnosti podoba si:
Zató Te celi svet časti.

II.

Pozdravljena bodi kapelica mala,
Kraljice Marije preljubljeni dóm;
Cvetličice danes sem zopet nabrala
Da tebe kapela okinčala bom. —

Sem šmarnice bele nabrala vesela,
V zeleni livadi pod ono goró,
In zraven, Marija, Ti pesem sem pela,
Da za-Te jih berem s pobožno rokó.

Nabrala cvetličice podobe sem vsake,
Najlepši pa vender le šmarnic je cvet;

Oj šmarnice Tebi naj bolj so enake,
Zató naj bolj ceni vesoljni jih svet.

Kot snežec prečista je šmarnic belina,
Nedolžnosti zvezda cvetica je tá;
In taka Te diči, Marija, milina,
Prelepa nedolžnost v sredini sercá.

Pozdravljena toraj Marijna kapela,
Pozdravljen, Marija, Tvoj krasni altár,
Oboje okinčala zdaj sem vesela,
A šmarnice Tvoj le Marija, so dár. —

Brezovec pri Ljubljani.

Alojzij Pin.

Razgled po svetu.

Rim. O poslednjih dnevih princa Napoleona „Civiltà Cattolica“ 4. t. m piše iz zanesljivega vira vgodniše, kot so pisali drugi listi in česar nekoliko je bila posnela tudi „Danica“, kar se ne poterjuje. Bil je 13. sušca ob 4ih zjutraj k bolnemu Jeromu Napoleonu poklican kardinal Mermillod, njegov osebni in verni prijatelj. Malo potem je tje dospel tudi kralj Umberto, kateri je s prav previdno občutnostjo dolgo čakal in pustil princa samega s kardinalom. Po doveršenem razgovoru se je princ prav serčno zahvalil kardinalu. In ravno to je bil tisti razgovor, v katerem je vravnal svojo dušno zadevo ter opravil spoved. To je zvedela „Civiltà Catt.“ iz avtentičnega vira, namreč od samega kardinala Mermilloda. Škesani princ je v svojih bolečinah pogosto izgovarjal presveto ime Jezus, poljuboval križec (bridko martro), kterege mu je podajala verna njegova soproga Klotilda, ki je bila vedno pri njem. Gorko se je zahvaljeval za toliko dobroto in prosil, naj mu odpusti vse neprijetnosti, ktere ji je napravljval.

Na princu Jeronimu Napoleonu se je opazovalo že dvé leti, da se obrača na bolje. Rad je govoril s kardinalom Mermillodom o verskih rečéh, bral verske bukve, študiral v katakombah (podzemeljskih pokopališčih prvih katoličanov) kerščanske spominke in velikrat ga je bilo videti pri sv. maši v baziliki sv. Petra. Vse je nepričakovano razveselila ta novica, da človek, znan rogovilež, rojen od protestantinje, izrejen med protestanti, je lepo dokončal svoje dni. Njemu je pregnanje odperlo oči. Videl je, kako padajo prestoli, vladne hiše in kraljestva, terdno stojf pa le Cerkev sama, je začel živo čutiti, da ta „naredba je nadnatorna“, kakor je on sam navadno večkrat rekel. Od tega človeka tedaj, ki v svojem življenji ni bil v blagem slovesu pri katoličanih, naj se učijo sovražniki sv. Cerkve, da so na poti, ki jih bo pripeljala v pogubljenje, ako se ne zmodrijo.

O Windthorstovem pokopu pišejo nemški listi med drugim: „V resnici, on ni zastoj živél, delal in terpel! To je bil pretresljiv vtis, velikanska mertvaška slovesnost — na čast Windthorstu v deržavnem glavnem mestu. Bila je žalna slovesnost za žive, pa zmagoslavna za mertvega. Kakošen ta ték življenja, ki je izviralo v kmečki hiši brez časnega premoženja, se vilo skoz brezno polno zopernosti.

obrekovanj, psovanja in sovraštev, potem se motalo čez polzke steze ob stermih prepadih trudno kviško na svitlo višavo splošnjega začudovanja in slave, in je danes svoj blaženi sklep doseglo na mertvaškem odru v katoliški glavni cerkvi v Berlinu sredi med zastopniki veličanstev, vladnih članov, politikarjev vsih strank, žalovavnega ljudstva med naj lepšimi hvalnimi, zahvalnimi in blagrovavnimi besedami cerkvenega kneza... Lepota njegovega pogreba je bila toliko bolj sijajna in priserčna, ker pri tem ni bilo nič novošegnega, nič prisiljenega. Ni imel nobenih naslovov in službenih znamenj... Vdeleževanje veljakov in ljudstva je veljalo le možu samemu, ne kakemu pritikleju k njegovi osebi, kar bi mu bila podelila milost ali sreča.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec april (mali traven).

a) Glavni nameni:

Kerščanski učenjaki.

b) Posebni nameni:

25. S. Marka Ev. Terdno zaupanje na moč molitve. Najdenje nove domačije. Hudo skušani. Dobre volitve.

26. S. Adalbert. Branitev pravice od strani kerščanskega tiska. Priprave na slavnostno praznovanje sv. Alojzija. Občinski predstojniki.

27. Zv. Peter Kanizij. Povernitev družbe Jezusove na Nemško. Terdnost kerščanskega značaja proti „javnemu mnenju“, ki je Kristusu sovražno.

28. S. Peter Alojzij M. Šanel. Najtežji misijoni. Vredno pripravljane na redovne obljube. Hiše za uboge, bolne in sirote.

29. S. Peter muč. Škofje. Obvarovanje Afrike pred modernimi strastmi. Več mlačnih in brezvercev. Zavetišča za žensko mladino.

30. S. Katarina Sienska. Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Katoliško gibanje na severnem Češkem. Vse poslance, pa še ne uslišane zadeve. Udje bratovščine molitvenega apostoljstva in bratovščine presv. Serca Jezusovega, ki so umerli v aprilu in ki umerjé v mescu maju.

II Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Prav močno je v molitev priporočen neki starček, ki že več let velikonočne spovedi ni opravil. Sploh naj bodo toplo v molitev priporočeni vsi oni neke fare, ki enako že več let velikonočne dolžnosti ne spolnujejo. — Oseba za pomoč na sluhu. — Za lepo vreme. — Prav zelo bolan duhovni pastir za pomoč. — Priporoča se zelo nevarno bolni učenec pri-

prošnji N. lj. G., sv. Jožetu in sv. Antonu Pad. za zdravje in še neka druga zelo važna domača zaleva. Uslišanje se naznani z zahvalo.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. (Nekaj za 300letnico sv. Alojzija) Kerščanskega Detoljuba prvi zvezčič za letošnje leto je ravnokar prišel na svitlo in ima zopet prav lepih in koristnih spisov za ljubo mladino, pa še prilogo, to je, malo knjižico z imenom: „Podoba sv. Alojzija.“ Vsa ta izdaja je posvečena sv. Alojziju v spomin njegove tristoletnice, ki se bode obhajala letos mesca rožnika.

V „Detoljubu“ je posebno koristen spis pod naslovom: „Alojzijevo leto“. Tako namreč imenuje g pisatelj letošnje leto, ker vanj zadene 300letnica, odkar je ta svetnik umerl, namreč 21. rožnika. V 12 nabadkih ta spisek daje nasvêt, kako naj bi se celo to leto darovalo sv. Alojziju in kako naj se oberne zlasti mladini v korist.

Priloga z imenom „Podobica sv. Alojzija“ pa ima dve prav priserčni podobi sv. Alojzija, namreč: na čelu navadno sliko tega angeljskega mladenča s spokornimi orodji, bolj zadi pa ljubeznjivi obrazek Alojzijevega, kakoršen je bil še otročiček. Orodja pa, ki jih ima v podobi na čelu, so take: Knjiga, mertvaška glava, sv. križ, lilija, bič, rožni venec in krona. Vsa ta orodja so precej obširno pojasnovana in mladini primérjeno z lepimi nauki sklenjena. Mala knjižica „Podoba“ se dobiva tudi posebej (c. 5 kr.) Oboje delce je kakor nalašč vravnano mladini, pa tudi odraščeniim koristno za tristoletnico angeljskega mladenča.

V Ljubljano so se v sredo-večer ob 6ih pripeljali pp. nn. gospodje višji pastirji: knez nadškof solnograški dr. Janez Ev. Haller, knez in škof graški dr. Jan. Zverger, knez škof mariborski dr. Mih. Napotnik, in v četrtek popoldne so z našim prevzviš. škofom vred s poštnim vlakom odrinili v Rim.

Pn. g. dr. Henrika Pavker-ja, stoljnega dekana, so si prevzvišeni gospod knez in škof izvolili svojega vélikega namestnika, generalvikarija.

Semeniška duhovna bodeta zraven že imenovanih tudi še gg. Jan. Abram iz Idrije, in Jan. Debelak iz Teržiča.

Šmarnice, že o drugi priliki omenjene: **Magnifikat**, Marijina visoka pesem, so ravnokar prišle na svitlo. Založila jih je „Kat. bukvarna“, tisk „Katol. tiskarne.“ Sostavil jih je g. Andrej Kalan, in daroval spominu blagega pok. svojega župnika g. Fr. Karuna, posebnega častivca Kraljice smarnične, kateri je te šmarnice še v rokopisu bral l. 1889. Lepo delo razlaga Marijino pesem Magnifikat, in je pojasnovano z gniljivimi prigodbami. Cena po raznem vezanji 90 kr., 1 gld. in 1 gld. 20 kr. Po pošti 5 kr. več. — Pridno jih berite in nauke si v korist obrnite!

Na Tersatu pri Reki, kakor je že znano, bode 10. majnika 600 let, odkar je bila Marijina sveta hiša, ki je zdaj v Loreti na Laškem, iz Nazareta čudežno

po angeljih prenesena na Tersat. Obhajala se bo v v ta spomin tridnevna 10., 11. in 12. maja. Vsak dan zjutraj ob 5ih bo slovenska pridiga in sv. maša (peta sv. maša je že tako vsaki dan skozi leto ob 5ih); ob 10ih pa bo hervaška pridiga in slovesna sv. maša. Popoldne prvi dan ob 5ih bude italijanska, druge dni hervaška pridiga. Prvi dan ob 10ih bo milgsp. škof Posilović imel pontifikalno sv. mašo (v glagoliticu).

Očitno je, da bo te dni veliko pritiskanje romarjev na to svetišče. Tudi ljubljanski samostan č. o. frančiškanov bude zastopan.

Iz Maribora pojde 9. maja poseben železnični vlak, ki bude pobiral romarje med potjo in zvečer dospel na Reko.

Za te slovesnosti se romarska cerkev na Tersatu prenavlja in pripravlja že od mesca oktobra lanskega leta in je skoraj že vse dogotovljeno. Ker ima cerkev 9 oltarjev, bude torej prilika, da se bude lahko mnogo ss. maš opravljalo.

Dobro je pa vedeti, da odpustki ne bodo samo tiste dni, temveč so tudi navadno skozi leto, in sicer za vsacega romarja enkrat v letu popolnoma odpustek, kadar koli pride, se vé, pod navadnimi pogoji; tako tudi posebej 10. maja vsako leto. Sploh se zlasti priporočajo navadni vsakoletni shodi, kakor so n. pr.: o Binkoštih, Veliki in Mali Šmarin, ss. Petra in Pavla praznik... Kvaterno nedeljo v septembru prihajajo zlasti Notranjci vsako leto. Tako je tedaj lepa prilika vdeležiti se tudi skozi leto tega preslavnega 600letnega jubileja.

V Nazaretu je nekdo od smerti vstal.

Med sedmerimi potrebami, da mohamedan v turški raj pride, je to, da se mora vdeleževati tako imenovane „svete vojske zoper nevérnike“, to je, zoper nemohamedane. Zato je pravi mozlem potuhnjen, neodkritoserčen do kristjanov. Nekoliko olikanim mohamedanom so vendar pogosto ostale le še prazne vraže in fanatizem, prenapetost zoper kristjane. Kako čudni značaji se med njimi nahajajo, kaže naslednja dogodba v Nazaretu.

Elen francoskih listov ima iz Svete dežele to-le znamenito dogodbo:

Trije muselmani (turki) so se bili nekaj malo sperli z enim kristjanom. Kristjan hoče prepir naglo dokončati in muselmanu gorko zaušnico pritisne. (Manj kerščanski, kot praktičen dokaz.)

Berluznjencu se poljubi na zemljo čuniti in druga dva na glas tarnata: „Mát, mát!“ (mertev je!)

Ljudje germé skup, jeza zoper ubijavca je vedno veči — že ga v ječo vlečejo, in pripravljajo se, mu hišo oropati in razdjati. Ves Nazaret vró skup — nekaj tisuč ljudi! Žena in otroci mertveca na glas tarnajo in javkajo, kakor je šega na Jutrovem pri mertvih, vse je razdraženo do verhunca.

K temu pride katoliški župnik, frančiškanski P. Bonaventura, da odverne nesrečo, ako bi bilo mogoče. Bistro ogleda merliča, in njegovo skušeno oko ga koj prepriča, da se je klofarničeni samo potuhnil in se vedel kakor merlič. Kar nagloma jo je uganil, da mu bo pokazal, kaj se pravi „merliča

igrati se.“ Naznanil je v pričo vsih, da to ni nič družega, kakor potuha, zato da bi kristjana zaradi prazne berluzge zatožil kakor moriveca.

Kaj pa, da dobremu patru niso verjeli, še poslušati ga več nočejo, in tako je prisiljen v sili po drugem pomočku seči, ter jim naravnost obljubi, da hoče mertveca k življenju obuditi. Vse ostermi in utihne. Glasno so hvalili „Alah-a“, posebno pa ženske, patra katoliškega so pa začudeno gledali. Po vsem patrovem vedenji pa se je dalo razviditi, da mu je resnica z njegovo obljubo. P. Bonaventura urno hiti v samostan in v samostansko lekarno in se verne z raznimi gorušičnimi obliži, ki so bili prav pošteno namazani. S temi mu je prav dobro noge visoko gori obložil in je z njimi merliča tako ovil, da se mu je moralo zdeti, kakor bi bil v pekel potopljen, ko so mu obliži jeli prigrevati. In res so ubogemu merliču začele solze liti izmed trepavnic. Toda ganil se ni.

Se mu bo že posvetilo, si misli pater, in poskusi bolj močen pomoček za vstajenje.

Vzame tedaj steklenčico s tekočim alkalijem (amonijakom), katero je bil vtaknil v žep za naj večji silo; s tem je merliča počehal pod nos in tudi še v smerček.

To je pa bilo musulmanu „poštenjaku“ že odveč, misli si, treba bo zopet oživeti... Zajic, ki ga strel splaši, ne more hitreje kviško puhiniti, kakor je ta dozdevni mertvec po konci planil. Vse je bilo v smehu, tudi še sam merlič se je nehoté kahljal.

Ubijavec je bil rešen, naj višji sodnija ni imela nič opraviti, celi Nazaret pa je dobil lepo šalo za dobro voljo.

Dogodek ta je iz pisem Frere-Levina, slavnega znanca svetih krajev in postrežnega vodnika po Palestini.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Šent Jerneja zopet 9 gld. 90 kr. — Iz Semiča 80 gld. — Neimenovana 1 gld. 50 kr. — Iz Dupljan 11 gld. 70 kr. — Iz Brusnic 13 gld. 70 kr. — S Prečine 31 gld. 74 kr. — S Sel pri Kamniku 35 gld. 60 kr. — Iz Sele 44 gld. — Iz Zagradea pri Žužemberku 20 gld. 50 kr. — Z Ježice 28 gld. 20 kr. — Z Vač 15 gld. 49 kr. — Iz Begunj pri Cirknici 40 gld. 34 kr. — Iz Sturij 22 gld. — Iz Šent-Janža 14 gld. 5 kr. — Od Št. Lenarta nad Loko 6 gld. 50 kr. — S Št. Gotarda 23 gld. 50 kr. — Iz Preddvora 15 gld. — Iz Mavčič 36 gld. — Iz Gorič pri Kranju 20 gld.

Za dijaško mizo: Za „pridne dijake“ 5 gld. — Č. g. Anton Hočevar Št. Joški 2 gld. — Prečast. g. dekan M. Fredih 5 gld. — Č. g. Fr. Tavčar 2 gld. — Preč. g. prof. dr. Jož. Lesar 2 gld. — Čast. g. župnik Ant. Klemen 5 gld. — „Dobi naj Vaša miza, Da se je ogne „križa“ — 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Po Rezi Drobnič 3 gld. 22 kr. — Iz Borovnice po č. g. Ljud. Šiferji 30 gld.

Za vstanovitev stalne večji rezidence č. o. Jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“: N. N. 300 gld. — VI. zbirka 2 gld. — J. B. 1 gld.

(Drugi dar. prih.)